

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาการคัดค้านคำสั่งของเจ้าพนักงานดูแล การชุมนุมสาธารณะในกรณีที่ผู้ชุมนุมกระทำการ ในลักษณะรุนแรง
คำสำคัญ	การกระทำลักษณะรุนแรง/การคัดค้านคำสั่ง/การฟ้อง เพิกถอนคำสั่งให้ยุติการชุมนุมสาธารณะ/การชุมนุม สาธารณะ
นักศึกษา	สุกัญญา ตระกูลต
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.ตรีเพชร จิตรมहिมา
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายมหาชน
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2560

บทคัดย่อ

การชุมนุมสาธารณะโดยสงบและปราศจากอาวุธถือเป็นสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่รัฐธรรมนูญให้การรับรองไว้ แต่เนื่องจากการชุมนุมสาธารณะมีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความไม่สงบหรือจลาจลขึ้นได้ง่าย จึงมีพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 ขึ้นเพื่อจัดระเบียบกำหนดให้ทุกฝ่ายอันได้แก่ ผู้จัดการชุมนุม ผู้ชุมนุมและเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องร่วมกันรับผิดชอบควบคุมดูแลให้การชุมนุมเป็นไปอย่างสงบและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นที่ไม่ได้ร่วมการชุมนุมด้วย

กรณีการชุมนุมสาธารณะผู้ชุมนุมได้กระทำการอันมีลักษณะรุนแรงตามมาตรา 25 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 นั้น มิได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่ากระทำการเช่นใดถือเป็นการกระทำอันมีลักษณะรุนแรง แต่ได้ให้อำนาจดุลพินิจของเจ้าพนักงานผู้ดูแลการชุมนุมสาธารณะในการตัดสิน ซึ่งอาจพบปัญหาจากการใช้อำนาจดุลพินิจที่เกินขอบเขตของเจ้าพนักงานผู้ดูแลการชุมนุมสาธารณะในการตัดสิทธิของผู้ชุมนุมสาธารณะโดยสงบ เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติที่ชัดเจนและอาจเกิดจากแนวความคิดในแง่ลบที่มีต่อผู้ชุมนุมสาธารณะที่เป็นผู้ก่อให้เกิดความวุ่นวายในบ้านเมือง จึงควรมีการวางหลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าการกระทำเช่นใดเป็นการกระทำอันมีลักษณะรุนแรงให้เป็นรูปธรรม เพื่อให้ส่วนราชการยึดถือปฏิบัติ เกิดความเข้าใจต่อหลักปฏิบัติ โดยดำเนินการออกระเบียบหรือกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษรแน่นอน ข้อกำหนดอัน

พึงปฏิบัติและห้ามไม่ให้ปฏิบัติไว้อย่างแน่ชัด และหากยังไม่มีการบัญญัติไว้อย่างชัดเจน โดยการออกระเบียบหรือกฎหมาย สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรทำหน้าที่สื่อเวียนและจัดฝึกอบรม เพื่อให้เจ้าพนักงานผู้ดูแลการชุมนุมสาธารณะและผู้บังคับบัญชาทราบว่า การกระทำเช่นใด มีลักษณะรุนแรง เพื่อให้มีมาตรฐานในการตัดสินต่อไป

การกำหนดให้มีการคัดค้านคำสั่งให้ยุติการกระทำในกรณีมีการกระทำอันมีลักษณะรุนแรงต่อศาลแพ่งหรือศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจในการชุมนุมสาธารณะตามมาตรา 25 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 นั้น เป็นการตัดสิทธิของประชาชน ในการให้มีการควบคุมตรวจสอบการออกคำสั่งของเจ้าพนักงานในเรื่องการอุทธรณ์คำสั่ง ซึ่งการกำหนดให้มีการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวได้จะทำให้มีการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของคำสั่งดังกล่าวได้ซึ่งเป็นการตรวจสอบโดยองค์กรภายในฝ่ายปกครองนั่นเอง จึงควรมีการวางหลักเกณฑ์ในการกำหนดให้มีการอุทธรณ์คำสั่งให้ยุติการชุมนุมสาธารณะของเจ้าพนักงานดูแลการชุมนุมสาธารณะต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือผู้แจ้งคำสั่งขึ้นไปหนึ่งชั้นได้ และเพื่อให้มีการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าวได้อย่างสมบูรณ์โดยองค์กรภายนอก ซึ่งก็คือ องค์กรศาลนั่นเอง จึงควรมีการกำหนดให้กรณีผู้ชุมนุมไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ยื่นฟ้องเพิกถอนคำสั่งต่อศาลปกครองเพื่อพิจารณาเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เพื่อเป็นการนำมาซึ่งความยุติธรรมแก่ประชาชนและสังคมโดยศาลที่มีความเชี่ยวชาญและพัฒนาระบบกฎหมายปกครองของไทยต่อไป